

ogsaa Enigheden mellem os ophørt. Der for-
dres Kaldelse, men af hvem? Skal det nød-
vendig være en Kaldelse, hvorfor ikke en Kal-
delse af Menigheden? Det hører ikke med
Nødvendighed til den lutheriske Kirkes Begreb,
at Præsten skal kaldes af Kongen. I Luthers
Dage, og dengang Kirkefornyhelsen blev indført
hos os, kaldte Kongen ikke Præsterne; han
kaldte sine egne Præster, men ikke flere, Me-
nighederne kaldte de andre. Jeg erkjender ogsaa
den for ret Præst, der er kaldet af Menig-
heden, hvad enten han har kongelig Stadsfæstelse
eller ikke. Og Ordinationen! Ja, den skal
han have, derom ere vi ogsaa enige; men
dersom den ærede Minister denne Gang var
gaaet et Skridt videre, som han gik under
Sagens 1ste Behandling, saa vilde Enigheden
mellem os ogsaa være ophørt. En Ordination
skal Præsten have, men det behøver ikke at
være en Ordination af en af Ministerens Bi-
skopper. Dette paastod den ærede Minister
under Sagens 1ste Behandling, og blev den
Gang støttet af den ærede Rigsdagsmand for
Kjøbenhavns Ste Valgkreds (Ville); men de
have Uret begge To. Den ærede Kirkeminister
veed dog vel — han kan neppe have glemt
det —, at da Kirkefornyhelsen begyndte hos os,
tillod Præsten Hans Tausen sig at give Folk,
som han ansaae for buelige til at være Præ-
ster, den præstelige Viesse, og at mellem disse
Præster, som Hans Tausen saaledes viede, var
der Jørgen Jensen Sabolin, den første lu-
theriske Biskop i Viborg, og der var ogsaa en
Mand, hvis Navn jeg i dette Dieblit ikke kan
huske, som blev den første lutheriske Biskop i
Aarhuus. De vare viede til Præster af Præ-
sten Hans Tausen, og da de siden bleve Bi-
skopper, bleve de viede hertil ligesom alle de
andre af Præsten Johannes Bugenhagen. Altsaa to af vore første Biskopper, Biskoppen
i Viborg og Biskoppen i Aarhuus, havde in-
gen anden præstelig Ordination end den, de
havde modtaget af en Præst, og ingen anden
biskoppelig Ordination end den, de havde mod-
taget af en Præst. Jeg skulde mene, at en
Mand, der vidste, hvad der hørte til den lu-
theriske Kirkes Begreb, var blandt Andet Lu-
ther selv, og han fandt dette i sin gode Or-
den; dersom Ministeren derfor stiller hderli-

gere Fordringer til Ordinationen, end Luther
stillede, saa skal han ikke bilde sig ind, at det
er lutheriske Fordringer, han stiller, saa gaaer
han udover Luther. Derfor — jeg gjentager
det — dersom vi ikke faae den foreliggende
Sag afgjort paa en saadan Maade, som der
her er foreslaaet af Udvalgets Mindretal, og
i det Mindste faae saa Meget, som dette har
forlangt, saa kunne vi slet ikke bruge Poven,
saa maae vi hellere stemme imod den og
see Tiden an. Jeg er vis paa, at Forholdene
ere saaledes, og den ærede Minister maa ikke
tage mig ilde op, naar jeg siger, at han og
hans nærmeste Formand have forklubbret det
Hele, saaledes, at det ikke kan holde længe; og
dersom de nu ikke gaae ind paa det, som vi
her tilbyde dem, saa skal det ikke vare længe,
inden de blive nøbte til at komme til os og
bede os om at tage, hvad de nu have kastet
Drag paa. Den ærede Kirkeminister har sagt
os og sagt os det gjentagne Gange, at han
høerken kan gaae ind paa det eller det. Jeg
tillader mig at opfordre det ærede Thing til
intet Hensyn at tage til disse Erklæringer af
den ærede Kirkeminister. Det er ikke det Vig-
tigste og det Væsentligste, hvad den nærværende
Kirkeminister kan gaae ind paa, eller ikke; men
det Væsentligste er, at vi klare for os selv, for
Folket og for Menighederne, hvad der er nyt-
tigt og nødvendigt, hvad der kan høbe paa de
ulykkelige Forhold, som nu finde Sted, særligt
fremkaldt af den nærværende Kirkeminister og
hans Forgænger. Hvis det da skulde blive
Tilsældet, at vi enes om Noget, som den nær-
værende Kirkeminister ikke kan gaae ind paa,
saa er der den Mulighed, at han føler sig for-
pligtet til, ikke at vedblive at gaae imod Folke-
stemningen, og derfor træder tilbage og afløses
af en Kirkeminister, som kan gaae ind derpaa,
eller ogsaa er der den Mulighed, at han ved-
bliver som Minister, men saa, gjentager jeg,
ere Forholdene saaledes og vedblive Dag for
Dag at udvikle sig saaledes, at enten den nær-
værende Minister eller hans Eftermand vil
komme til at see, at der maa gjøres Noget og
noget Alvorligt for at komme ud af det Urebe,
hvori vi nu ere. Det kan ikke være den nær-
værende Ministers Duffe — dertil er han efter
min Overbeviisning baade for ærlig og for